

Unde se află morții?

Aceasta este o întrebare care a preocupat mințile oamenilor gânditori în toate veacurile. În zilele noastre răspunsurile sunt multe și contradictorii. În mijlocul multelor crezuri care se contrazic, doar puțini într-adevăr știu ce să creadă. D-nul. Tennyson a exclamat tendința universală când a zis:

“O! Hristoase de ar fi posibil,
Doar pe un singur ceas,
Ca sufletele celor morți, toate,
Să ne spună ce sunt și unde se află!”

Dar, dragi prieteni, noi nu avem nevoie de a întreba sau a căuta la sufletele celor decedați; noi avem Cuvîntul lui Dumnezeu, și acesta este suficient. Eu sper să vă dovedesc, că Biblia ne dă un răspuns destul de complet și satisfăcător la întrebarea noastră. Înainte de a lua în considerare răspunsul Scriptural, totuși, să vedem ce ne poate spune rațiunea umană neajutorată și neprijinită de către Spiritul Sfînt. Noi vom afla că răspunsul venind din această sursă este incomplet. Orice informație am putea extrage de la Știință și Filosofie, totuși, ea se va dovedi ca fiind în deplin acord, întărind și confirmînd Cuvîntul lui Dumnezeu; și aceasta este ceea ce anume trebuie să ne așteptăm, și anume că Dumnezeu este autorul legilor naturii și rațiunii, la fel cum El este și autorul Bibliei. Cei care afirmă că Știința și Biblia se contrazic una pe alta, pur și simplu n-o înțeleg pe una sau pe cealaltă.

Ce ne poate spune Știința?

Ce are de spus Știința cu privire la trup, suflet și duh? Știința ne spune că trupul uman este compus din multe elemente chimice componente. Nici unul din aceste elemente nu aparține numai corpului, ci ele se găsesc peste tot în jurul nostru pe pămînt. Aceasta este în exact acord cu Biblia, care afirmă că Dumnezeu “a făcut pe om din țărîna pămîntului” – Genesa 2.7. Țărîna pămîntului este doar o exprimare cu alte cuvinte a acelorași “elemente chimice componente ale pămîntului”.

Dar ce este cu privire la suflet, persoana reală, “Eul” sau în Grecește “Ego”, partea cugetătoare a omului? Ce ne poate spune Știința cu privire la ea? Concepția populară costă în faptul că sufletul este o ființă sau o persoană care locuiește în organismul nostru și care este independentă de el, și că la moarte ea este eliberată de corp și continuă să existe veșnic. Știința nu știe nimic despre așa o ființă; ea nu a fost descoperită în nici o cameră de cercetare și în nici un laborator. Știința poate dovedi că nu este adevărată afirmația că partea gânditoare sau cugetătoare a omului este independentă de organism. Animalele mai inferioare pot gândi pînă la un anumit grad, și cea mai complexă și cea mai fină parte, structura sau compoziția creierului lor, definește sau determină capacitatea sau puterea lor de a gândi. Omul, al cărui creier este cel mai complex și care are cea mai fină structură – posedă cel mai înalt grad de gândire. După cum copilul, cînd crește spre maturitate și creierul său se dezvoltă, și capacitatea lui de a gândi crește; tot așa și puțin cîte puțin, cînd bătrînețea îl copleșește și creierul începe a decădea, capacitatea sau puterea de a gândi constant diminuează. Este clar deci, că sufletul, partea gânditoare a omului nu este independentă de organismul său.

Deseori eu am văzut persoane aduse la spital, în stare inconștientă în urma unei răni pe cap, care s-au însănătoșit după operare. În unele cazuri o parte a craniului pacientului era lezată încît o bucată a osului craniului apăsa asupra creierului. Și slăbind această presiune asupra creierului prin intermediul așezării acestui os la loc, conștiința revenea. Acum, întrebîndu-i pe pacienți cu privire la detaliile accidentului, noi totdeauna găsim că ultimul lucru pe care și-l amintește persoana accidentată, reprezintă ceea ce s-a întîmplat imediat înaintea accidentului. Deși această perioadă intermediară începînd cu timpul cînd și-a pierdut conștiința și pînă la timpul cînd și-a recăpătat-o durează ore, zile chiar și săptămîni întregi, totuși pentru ei acest timp rămase complet un loc gol. De ce este așa? Unde era sufletul omului în timpul acestei perioade? De ce nu și-a amintit evenimentele de după accident și pînă la întoarcerea conștiinței, dacă sufletul este independent de corp? Deci, este sigur acum că - sufletul este dependent de organism.

Dar ce este cu privire la spirit sau duh? Este el oare o ființă înăuntrul nostru, în noi? Știința nu a găsit nici o astfel de ființă. Unicul spirit sau duh pe care îl recunoaște Știința este duhul sau puterea de viață. În vechime se credea că viața se găsește, se află doar într-o parte anumită a corpului, dar acum, mulțumită Profesorului Virchow, noi știm că corpul este compus din nenumărate celule, și că spiritul, duhul sau puterea de viață le vitalizează pe toate. Noi știm, deasemenea, că această putere de viață este dependentă de un anumit proces continuu de pierderi și restituire.

Degetul meu, de exemplu, este compus dintr-o mulțime de celule, și în fiecare din ele se află duhul sau puterea vieții sau această viață este dependentă de procesele de pierderi și restituire. Dacă aceste procese se dereglează atunci este inevitabilă boala, dacă aceste procese se termină, atunci este inevitabilă moartea. Degetul meu, este mort, și de-a lungul timpului el se usucă și se micșorează. Când degetul meu moare, ce se întâmplă cu duhul de viață? Crede oare cineva că el își zboară calea sa undeva, ca să aștepte restul duhului corpului să i se alipească? Sigur că nu! Mai degrabă, noi înțelegem că moartea degetului meu, la fel ca și a întregului meu corp, reprezintă pur și simplu încetinirea procesului vital de pierdere și restituire. Tot astfel se întâmplă și cu organismele mai inferioare, cu animalele și plantele. Ele deasemenea sunt alcătuite dintr-un număr inestimabil de mare de celule, și în fiecare din ele este acest duh sau putere de viață, și această putere de viață depinde de aceleași procese vitale de pierdere și restituire. Noi nu înțelegem că duhul lor de viață reprezintă o ființă care continuă să aibă existență independentă după moarte.

După ce viața a trecut, omul este incapabil să și-o întoarcă. Numai Unicul Dumnezeu Însuși posedă această putere de a I-o întoarce. Și anume astfel noi citim în Ecleeziastul 12:7: “pînă nu se întoarce țărîna în pămînt, cum a fost, și pînă nu se întoarce duhul (sau puterea de viață) la Dumnezeu, care L-a dat”. Doar Dumnezeu poate restaura duhul sau puterea vieții. Nici un fizician din lume nu poate da viață morților.

Iată, pe scurt ceea ce ne poate spune Știința cu privire la întrebarea noastră. Știința nu cunoaște nimic despre starea viitoare.

Răspunsul Filosofiei

Iată pînă unde merge Filosofia. Noi, ființele umane, posedăm o considerabilă capacitate de gîndire, judecată și deasemenea o conștiință sau simț moral, adică facultatea de a discerne între drept și nedrept. Filosofia ne spune că dacă noi urmăm cursul drept, atunci noi suntem buni sau binefăcători și ar trebui să ne așteptăm la o răsplată corespunzătoare; și dacă noi urmăm cursul nedrept atunci noi suntem răi sau răufăcători și ar trebui să ne așteptăm la o pedeapsă corespunzătoare. Mai pe urmă, totuși, noi aflăm că în realitate aceste consecințe rezonabile, deseori nu au loc. De regulă, în general, se întâmplă anume invers. Maleahi 3:15 cu adevărat spune: “Acum fericim pe cei trufași; da, celor răi le merge bine; da, ei ispitesc pe Dumnezeu, și scapă!” De altă parte Apostolul Pavel declară: “De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prizonieri” – 2 Tim. 3:12. Este oare adevărat că toți cei mai mari ai pămîntului, împărații, nobilii, capitaliștii sunt cei mai corecți, cei mai drepecți, cei mai buni, dar cei mai mici în poziție și onoare sunt cei mai răi oameni? Voi toți știți că nu acesta este cazul, în nici un sens. Oare n-a ales Dumnezeu, mai ales, pe aceia, dintre cei ce sînt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă moștenitori ai Împărăției, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc? – Iacov 2:5.

De aceea, Filosofia, cugetă și susține că ar trebui să fie o stare viitoare unde binefăcătorii vor fi răsplătiți, și răufăcătorii pedepsiți. Dar Filosofia nu ne poate spune ce sau unde va fi această stare viitoare, nici dacă aceasta este atinsă în momentul morții sau după un interval după moarte. Aceasta este doar o simplă presupunere de a declara, după cum mulți o fac, că eventual nu poate fi un interval între moarte și începutul condiției viitoare.

Revelația sau descoperirea din partea Spiritelor - Nedemnă de Incredere

Sunt deci multe întrebări lăsate fără răspuns de către gîndirea umană neajutorată. Dacă noi nu putem căpăta un răspuns complet de la Știință sau de la Filosofie, de unde ar trebui noi să ne așteptăm ca să-l obținem? După cum noi nu putem căpăta aceasta de la noi înșine sau de sinestătător, evident că noi ar trebui să așteptăm o revelație sau o descoperire dinafară.

Unii declară că primesc această revelație sau descoperire prin Spiritism. Eu nu am timp să discut acest subiect la moment, dar eu sunt convins că Spiritismul, acolo unde acesta nu este înșelăciune sau șmecherie, truc sau farsă, după cum în majoritatea sa acesta așa și este, acolo Spiritismul reprezintă o manifestație a spiritelor rele, a îngerilor căzuți. Domnul ne avertizează foarte viguros împotriva consultării acelor care au spirite familiare, și Domnul declară că toți care fac aceste lucruri sunt o urciune pentru El – Deut. 18:9-12; Lev. 19:31; Isa. 8:19, 20.

Raspunsul din Cuvântul lui Dumnezeu

Unde atunci, ar trebui noi să căutăm această revelație sau descoperire? Noi trebuie să ne îndreptăm către însuși Dumnezeu, și să așteptăm să căpătăm răspunsul nostru nu prin viziuni sau anumite manifestații specifice, dar prin Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu, prin “credința care a fost dată sfinților odată și pentru totdeauna” - Iuda 3.

Încă din timpuri străvechi, majoritatea creștinilor credeau că Păgânii, care mor cu o considerabilă amploare de aproximativ 70.000 în fiecare zi, pot fi salvați de la chinul veșnic, doar trimițând la ei misionari pentru ca numele lui Isus Hristos să poată fi adus la ei, înainte de moartea lor. Dar acum doar foarte puțini cred în așa ceva. Foarte puțini cred că Dumnezeu va chinui fără milă pe oameni, doar pentru faptul că ei nu au avut posibilitatea de a auzi numele lui Isus Hristos. Cine poate crede așa ceva despre Dumnezeu? Dar mulți se mulțumesc citind: “Nu va face și nu va stabili Judecătorul întregului pământ, dreptatea pe pământ!”. La fel ca și fariseii din timpul Domnului nostru, ei se dezic de a cerceta și a studia în continuare chestiunea, preferând să creadă și să învețe pe alții tradiții omenești. Alții, respingând groaznică învățătură a chinului veșnic, și crezând că Biblia o învață, au respins și însăși Biblia pentru aceasta. Acesta reprezintă unul din cele mai întunecate și cele mai roditoare izvoare de necredință în zilele noastre.

Eu sper că nici unul din cei prezenți aici nu se atribuie nici la una din aceste clase. Fie ca noi să ne adresăm la Biblie, smeriți, dorind să căpătăm îndrumarea și providența Dumnezeiască, în căutarea noastră a răspunsului la această și alte întrebări care sunt în legătură cu Planul de Mîntuire. Dacă noi vom face anume astfel, dacă ne vom adresa la Biblie într-un spirit potrivit, nu doar din interes, nu în spiritul mîndriei și a prejudecăților, dar umiliți, mulțumitori și cu rugăciune, tinzînd a cunoaște ce are de spus Dumnezeu pentru noi, nu încercînd de a introduce ideile și gîndurile noastre în Biblie, și nu formînd în mintea noastră astfel de păreri că Biblia trebuie să învețe anume și numai una sau alta, anume și numai așa sau altfel, dar cu un cuget încrezător și neschimbător să ne spunem nouă înșine: “Eu voi crede tot ce are de spus mie Dumnezeu, neluînd în considerare ceace omul poate spune cu privire la aceasta” – dacă noi vom merge la Biblie într-o astfel de stare, mai devreme sau mai tîrziu, noi vom primi Adevărul. “Pe cei smeriți îi va îndrepta în judecată, pe cei smeriți îi va învăța cărările Sale”. “Taina Domnului este cu cei care se tem de El”. Noi totdeauna trebuie să avem în vedere că nici un om nu poate fi mai înțelept decît Biblia.

Totuși cît n-ar trebui noi să onorăm pe părinții și învățătorii noștri, totuși noi niciodată nu trebuie să suprapunem sau să înlocuim Cuvîntul temeinic și neschimbător și fără greșeli al lui Dumnezeu cu cuvintele lor. Cînd noi căutăm în Scripturi într-un astfel de spirit smerit și binevoitor, atunci noi găsim că Scripturile ne dau un răspuns complet și îndestulător la întrebarea noastră, răspuns, care pe lîngă toate acestea arată cît de mari, glorioase și armonioase sunt Iubirea, Dreptatea, Înțelepciunea și Puterea lui Dumnezeu.

Ce este Sufletul?

Pentru a căpăta o înțelegere potrivită a subiectului nostru noi trebuie să începem cu întrebarea: “Ce este sufletul?” Pentru răspuns noi în mod normal că ne adresăm la descrierea creării primului suflet omenesc, Adam, pe care noi o găsim în versetul 7 din capitolul 2 din Genesa: Genesa 2:7 - “Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul a devenit astfel un suflet viu”.

Fie ca noi să studiem aceasta puțin. Noi nu trebuie să citim Biblia fără a gîndi sau fără a chibzui, a cugeta la ceea ce Dumnezeu are de a ne spune nouă prin acestea. “Dumnezeu a făcut pe om din țărîna pămîntului”. Corpul lui Adam a fost făcut din elementele pămîntului. El a avut ochi, urechi, și o gură, dar încă nu avea capacitatea de a vedea, auzi sau vorbi. Atunci Dumnezeu i-a suflat în nări suflare de viață. Retineți,

Biblia nu spune că Dumnezeu i-a suflat în nări un suflet. Ceea ce Cuvîntul spune este că Dumnezeu - “a suflat în nări suflare de viață”, spirit sau putere de viață. Și care a fost rezultatul? Oare găsim noi aici vre-o sugestie că Adam a avut acum un suflet în el? Nu, noi găsim că rezultatul suflării de viață suflate în Adam a fost că el - “a devenit astfel un suflet viu”. Cu alte cuvinte, sufletul nu este corp, nici nu este acesta spiritul de viață, dar pentru a fi un suflet viu acesta trebuie să posede ambele, atât un corp cât și spiritul sau puterea de viață. Aceasta este în acord cu ceea ce noi am văzut că Știința ne învață, anume, că “Eul”, persoana reală, partea gînditoare a omului, nu este independentă de organismul ei.

Adam a fost abia acum capabil să vadă, să audă și să vorbească, să gîndească, să meargă și să lucreze. El era doar din acel moment o ființă sensibilă, o ființă înzestrată cu percepere senzuală; și astfel noi primim cea mai bună definiție care poate fi dată unui suflet viu și anume că el este - o ființă sensibilă. Aceasta poate fi obiectat prin faptul că o astfel de definiție va include și animalele inferioare, și că Scripturile nu învață că animalele inferioare sunt suflete. Dar Cuvîntul lui Dumnezeu vorbește despre animalele inferioare anume în acest mod, totuși aceasta este cumva obscur și neclar arătat în Versiunea Engleză a Bibliei. Cînd cuvintele Evreești *nephesh caiyah* (suflet viu) sunt folosite cu referire la animalele inferioare, ele niciodată (cu excepția din Numeri 31:28) nu sunt traduse ca “suflet” dar totdeauna ca “viață” sau “creatură vie” sau cu vre-o expresie de felul acesta; luînd în considerare că aceleași cuvinte, cînd ele se întîlnesc cu referire la ființele umane, ele sunt neschimbat și permanent traduse ca “suflet” sau “suflet viu”. Două astfel de ilustrații pot fi văzute în primul capitol din Genesa, versetele 20 și 30 (Genesa 1:20, 30). În Genesa 1:20 noi citim: “Dumnezeu a zis: “Să mișune apele de viețuitoare, și să sboare păsări deasupra pămîntului pe întinderea cerului””. Aceia din voi care au Biblii cu trimiteri vor vedea mai jos, la capăt în rînd cu cuvîntul “creatură” cuvintele: “Evreește - suflet”. Apoi în Genesa 1:30 din același capitol în versiunea Engleză, noi citim: “Iar tuturor fiarelor pămîntului, tuturor păsărilor cerului, și tuturor vietăților care se mișcă pe pămînt, care au în ele viață, le-am dat ca hrană toată iarba verde”. Și așa a fost”. Rețineți aici de asemenea, că în margine, în rînd cu cuvîntul “viață” apar cuvintele: “Evreește – suflet viu”. Deci, este clar, astfel, că Biblia este în acord cu Știința în declarația că animalele inferioare sunt suflete vii.

Astfel este evident că omului nu-i va fi dată o stare viitoare deoarece el este sau posedă un suflet, dar deoarece el unicul și singurul din toate creaturile pămîntești a fost făcut în asemănarea lui Dumnezeu; adică el a fost înzestrat cu capacități mintală de a gîndi, cu memorie, judecată și voință, și cu calități morale de dreptate, bunătate, dragoste, etc., similare cu cele posedate de către Dumnezeu, deși inferioare în grad.

Este oare Sufletul nemuritor?

Următoarea parte a subiectului nostru este una foarte importantă. Aceasta reprezintă răspunsul la întrebarea: Este oare sufletul nemuritor? Foarte mult depinde de aceasta. Deoarece Biblia ne spune că unii vor fi salvați, urmează deci că dacă sufletul este nemuritor există doar două alternative posibile: Fie că toți în cele din urmă vor ajunge la fericire veșnică cu Dumnezeu; sau cineva va fi condamnat la o veșnicie de chin, necaz și durere, neavînd importanță ce formă de necaz va fi. Pe de altă parte, dacă Tatăl nostru iubitor din ceruri poate nimici sufletul, el nu va fi restrîns, oprit sau împiedicat de la aceasta, de a-l nimici, de nici una din aceste alternative. El nu va cere ignorarea libertății voinței omului după cum doctrina “Universalismului” ar cere, nici nu va fi impus Tatăl ceresc de a condamna răufăcătorul cu voia la chin veșnic.

Pentru prima dată această întrebare a apărut proeminent la atenția mea, în vara anului 1899. La acel moment eu am fost vizitat de doi sau trei prieteni de-ai mei, care m-au întrebat: “Este oare sufletul nemuritor?” Eu am răspuns: “Desigur așa este!” Ei m-au întrebat: “De ce oare tu zici – “Desigur așa este?”” ?! “Le-am răspuns eu” deoarece aproape toți cred aceasta.” “Dar în mod sigur” mi-au replicat prietenii mei, “tu nu vei lua aceasta ca bază; faptul că majoritatea oamenilor cred un lucru oarecare, nu poate fi o dovadă că ceea ce ei cred este tocmai adevărul. De ce să gîndim astfel, dacă acesta este cazul, atunci noi toți ar trebui să fim păgîni, deoarece majoritatea oamenilor sunt păgîni”. Eu am căzut de acord. “Dar” – le-am spus eu, “o astfel de doctrină importantă ar trebui să fie învățată, predată în Scripturi!” “Atunci arată-ne vre-un verset”, au zis ei. Eu am căzut în încurcătură, dragi prieteni, cînd ei m-au rugat să fac aceasta. Eu nu mi-am putut reaminti nici unul, dar am exclamat: “Sunt convins, deși eu nu-mi pot aminti nici unul, ar trebui să fie multe versete în Scripturi care să vorbească despre sufletele noastre nemuritoare?” Vă puteți imagina mirarea mea cînd acești prieteni mi-au spus, și nu doar că mi-au spus dar și mi-au dovedit că nu sunt, nu există nici un astfel de verset în întreaga Biblie.

Totuși aceasta este ușor de dovedit. Tot ce se cere este de a găsi o completă Concordanță, și de a privi mai întâi la cuvântul “suflet”, și la fiecare cuvânt ce înseamnă sau care determină “sufletul”, și după aceea la cuvântul “nemuritor”, și fiecare cuvânt ce înseamnă sau care determină “nemurirea”, și veți găsi că nu există nici un singur verset de la Genesa la Apocalipsa care ar afirma că sufletul este nemuritor (sau nu veți găsi aceste două cuvinte unul lângă altul sau împreună într-o expresie).

Doctorul, deja decedat, Tomas Clark, autorul cărții intitulată – “Gânduri despre viața lui Hristos”, a oferit o mie de lire sterline, oricărui care ar putea găsi expresia “suflet nemuritor”, “suflet care nu va muri”, sau “suflet veșnic” în manuscrisele Evreești, Grecești, sau Engleze ale Scripturilor. Doctorul Tomas Clark a fost destul de atent în achitarea acestei oferte. Nimeni niciodată n-a câștigat banii. Decedatul W. E. Gladstone a scris cu privire la această întrebare: “Nemurirea naturală a sufletului este o doctrină sau teorie cu totul și deloc necunoscută Sfintelor Scripturi, ea stînd pe un plan nu mai înalt decît o opinie filosofică, ingenios susținută, dar serios și strașnic contestată și aparată .... Aceasta a pătruns în biserică prin ușa din spate, unde se și afla” (Studii adăugătoare la lucrările Episcopului Butler, pag. 197-198). Iată deci care este adevărul, dragi prieteni. Doctrina nemuririi naturale a sufletului nu este învățată deloc în Scripturi; aceasta a pătruns în biserică prin ușa din spate a filosofiei Grecești.

S-ar putea pune întrebarea: Dacă Scripturile nu afirmă că omul are inerent în el un “suflet nemuritor”, “suflet fără moarte” sau “suflet veșnic”, atunci declară oare Cuvîntul lui Dumnezeu că sufletul este muritor, că sufletul poate muri? Cei care cred că acesta este nemuritor în general gîndesc că Dumnezeu astfel a constituit sau a alcătuit sufletul omului încît El Însuși nu-l poate eventual nimici. Este oare aceasta adevărat? În Matei 10:28, noi citim că Dumnezeu este capabil de a nimici nu numai trupul dar de asemenea și sufletul în Gheenna. (Noi vom vedea mai târziu ce se are în vedere aici prin - “Gheenna”). Acum să ne întoarcem privirile spre Ezechiel 18:4. Acolo noi citim: “Iată că toate suflete sînt ale Mele. După cum sufletul fiului este al Meu, tot așa și sufletul tatălui este al Meu. Sufletul care păcătuiește, ACELA va muri”.

Sufletul, ființa sensibilă și conștientă este aceea, care este responsabilă pentru păcat, și de aceea, sufletul este acela, care trebuie să suporte pedeapsa păcatului, și acea pedeapsă este clar declarată ca fiind - moartea. Sufletul care păcătuiește va muri; “fiindcă plata păcatului este moartea” - nu chinul veșnic – Romani 6:23.

Cînd înțelegem odată aceasta, întreaga Biblie devine clară și înțeleasă. Multe pasaje la început neînțelese, acum devin clare. În 1 Tim. 6:15,16 citim: “Împăratul împăraților și Domnul domnilor, *singurul* care are nemurirea”. Fie ca după aceasta nimeni din noi să nu spună că și noi avem nemurirea, cînd Biblia atît de clar ne declară că Împăratul împăraților este *singurul* care are nemurirea.

În Romani 2:7 Apostolul Pavel se referă la cei care caută slavă, cinste și nemurire. Permiteți-mi să vă ilustrez: Eu țin un ceas în mîna mea. Acum dacă eu aș spune: “Eu îmi caut ceasul” voi v-ați gîndi că ceva nu este în regulă cu mintea mea. De ce? Deoarece eu îmi voi căuta ceva, ce eu aș avea deja. Dar mulți Creștini spun că ei sunt nemuritori, și totuși ei caută nemurirea! În 1 Cor. 15:53,54 Apostolul vorbește: “Căci trebuie ca ... trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire”. Dar noi nu putem îmbrăca nimic, dacă noi avem aceasta deja, dacă suntem îmbrăcați deja!

Nu, dragi prieteni, Cuvîntul lui Dumnezeu este destul de consistent. El nu învață că nemurirea este posesiunea naturală a omului. Ceea ce spune Cuvîntul lui Dumnezeu este: “Plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”. Noi nu avem viața veșnică inerentă în noi, dar aceasta ne este oferită nouă ca un dar prin Isus Hristos, care s-a dat pe sine însuși ca o jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Dacă noi avem credința necesară în Dumnezeu noi vom fi răsplătiți cu darul vieții veșnice la timpul Lui potrivit. Iată ce ne spune Psalmistul: “Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc, și *nimicește* pe toți cei răi” – Ps. 145:20. El nu va păstra pe cei răi în nici o oarecare condiție sau stare, neavînd importanță ce fel de stare sau condiție.

Cineva își imaginează, că dacă doctrina nemuririi naturale a sufletului va fi compromisă, atunci baza este îndepărtată de la credința Creștină. Dar aceasta în nici un sens și în nici un înțeles nu este cazul. Peste tot în Scripturi noi suntem asigurați că speranța noastră, a unei vieți viitoare, depinde, nu de o nemurire presupus inerentă în noi, dar de învierea din morți. – Fapte. 24:14, 15; 1 Cor. 15.

S-ar părea straniu pentru mulți că această idee a nemuririi sufletului a devenit atît de răspîndită, în timp ce aceasta atît este în opoziție cu învățăturile Scripturilor. Faptul că Biserica a adoptat această învățătură a filosofilor Greci s-a întîmplat de-a lungul timpului cînd oamenii credeau că este datoria lor de a chinui și tortura

pe alții care difereau de ei în credința religioasă; și ei au făcut aceasta deoarece aceasta susținea doctrina chinului veșnic.

Argumentul obișnuit înaintat pentru a suporta teoria că sufletul este nemuritor este - că acesta este o mică parte din Dumnezeu suflată în Adam. Dacă cei care teoretizează în acest mod, doar ar chibzui sau precugeta, ar premedita argumentul lor până la concluzia sa legitimă și logică, ei ar vedea că aceasta nu poate fi posibil de a fi adevărat. Ei ar trebui să-și amintească că nu corpul sau trupul, ci sufletul este cel care este responsabil pentru păcat. Dacă sufletul este o mică parte din Dumnezeu în noi, atunci această mică parte din Dumnezeu în om este responsabilă pentru păcat, și ar trebui să vină sub sentința condamnării veșnice.

Unii creștini, observând că declarația din Genesa 2:7, care afirmă că Dumnezeu a suflat suflare (spirit) de viață omului în nări, diferă de descrierea despre crearea animalelor inferioare, gândesc că nu sufletul dar spiritul este cel care este o mică parte a lui Dumnezeu, și că nu sufletul dar spiritul este cel care, prin urmare, este nemuritor. Aceștia eșuează de a mai observa că în al șaptelea capitol din Genesa, versetul 22 (Genesa 7:22), animalele inferioare sunt de asemenea menționate ca având același spirit de viață în nările lor. Acei, care totuși, caută să dovedească că omul este nemuritor, vor dovedi de asemenea că și animalele inferioare sunt nemuritoare. Același argument este aplicat și folosit de către cei care caută să dovedească nemurirea naturală a omului reieșind din imposibilitatea de a distruge materia și din conservarea energiei. Dacă acestea ar fi fost dovezi ale nemuririi omului, ele ar fi de asemenea și dovezi ale nemuririi oricărui animal și a oricărei plante. Desigur, nici un om inteligent nu crede că și animalele inferioare și plantele sunt nemuritoare!

Noi am învățat că cea mai bună definiție sau definiție a sufletului este că acesta este - în întregime o ființă sensibilă. Dominanta parte a ființei este mintea, gândirea, voința, dar aceasta nu poate exista fără organism. În consecință, în timp ce într-un sens limitat sau restrâns, sufletul poate fi descris ca minte, gândire, voință, Eul conștient, totuși, pentru a exista, Eul trebuie să aibă un corp de oricare fel. Noi am mai învățat, de asemenea, că nu există nici un verset în Biblie care ar afirma că sufletul este nemuritor, dar din contra, că Cuvântul lui Dumnezeu învață clar și lămurit că sufletul care păcătuiește ACELA va muri.

Cînd va fi dreapta și adevărata Răsplătire?

Ideea populară și în general susținută, derivată sau extrasă din acea mică carte care conține atît de multe adevăruri prețioase numită: "Catehismul pe scurt" este că - "Sufletele credincioșilor, la moarte, sunt făcute perfecte în sfințenie și că ele merg imediat după moarte în glorie".

Este oare aceasta adevărat? Mai jos avem un test. Vom crede noi oare Catehismul sau noi vom crede Cuvântul lui Dumnezeu. Majoritatea oamenilor preferă mai degrabă cuvintele oamenilor, decît Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece făcînd așa, aceasta îi satisface sentimentele și prejudecățile. La fel a fost și în timpul lui Martin Luther, cînd el a menționat că: "Cel neprihănit va trăi prin credință". Majoritatea oamenilor au preferat a crede ceea ce învăța Biserica, decît a crede în ceea ce Martin Luther a extras din Sfînta Scriptură. Acesta a fost un test pentru oamenii care au trăit pe timpul acela, și noi avem același test și astăzi. Eu cred că fiecare se va convinge spre propriul său folos, că el niciodată nu va fi ademenit în a instala sau introduce cuvintele oamenilor în locul Cuvîntului lui Dumnezeu. Țineți minte, că nimeni nu poate fi mai înțelept decît Biblia.

Este oare adevărat că toți morții care au avut credință în Dumnezeu sunt acum în cer? Fie ca noi să luăm un exemplu. Dar ce vom spune despre David, care, cu toate greșelile lui, a fost un om preaiubit al Domnului, un om după inima lui Dumnezeu? Este oare David în cer? Eu presupun că mulți din acest auditoriu vor răspunde: "Da". Fie ca noi să citim, ce ne spune Cuvîntul lui Dumnezeu. Să ne uităm la Fapte. 2:34: "Căci David nu s-a suit în ceruri". Nimic nu poate fi mai clar decît aceasta. Întrebarea este: Veți crede voi aceasta? Unii din voi poate vor spune: "Straniu, eu gîndeam că David va fi în ceruri, dar evident eu mă înșelam. El nu a fost atît de bun după cum eu gîndeam că el a fost". Dar stați puțin! Să vedem ce a spus Isus. În Ioan 3:13, noi găsim scris: "Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce s-a pogorît din cer, adică Fiul omului". (Cuvintele "care este în ceruri" trebuie să fie omise - vedeți nota marginală în Versiunea Revizuită cît și traducerea textului original Grec - traducerea Diaglot). "Nimeni"! dintre oameni, "nu s-a suit în cer". Fără nici o excepție, "afară de" Isus Însuși, care a venit din ceruri pentru a fi făcut carne și pentru a trăi printre oameni. Care cuvinte pot fi mai clare ca acestea! Dragi prieteni, fie ca noi să ne păzim, să luăm seama, să fim atenți ca nu cumva tradițiile oamenilor să ne conducă pe noi spre a nega cuvintele lui Hristos.

În Fapte. 26:23 ni se spune că Isus a fost "cel dintîi din învierea morților". El a fost "pîrga celor adormiți (primul rod din cei ce au adormit)" "cel întîi născut dintre cei morți". (1 Cor. 15:20; Col. 1:18) Cineva dintre

voi poate spune: “Oare nu contrazic acestea alte declarații Scripturale referitoare la învierea lui Lazăr și a altora?” Explicația este - că Isus a fost primul care să se fi ridicat sau înviat la perfecțiunea vieții. Alții au fost pur și simplu treziți, din starea de moarte, la condiția lor anterioară, o condiție muribundă, condiție murindă, condiția procesului lent de moarte și după cel mai mult câțiva ani, ei s-au întors la mormînt din nou. Trezirea lor dintre morți nu a fost o înviere în adevăratul înțeles al cuvîntului, adică - o înviere la perfecțiune a vieții.

Dar ce vom spune despre timpul începînd de atunci cînd Hristos a murit și s-a înălțat, și pînă acum? A intrat oare fiecare de-a lungul acestei Vîrste Evanghelice în posesia dreptei sale răsplăți în momentul morții? Răspunsul Scriptural la această întrebare nu este cel în general acceptat. 2 Petru 2:9 ne informează cu privire la cei nelegiuți. Oare găsim noi pe Apostol spunînd că Dumnezeu știe cum să pedepsească pe cei nelegiuți în momentul morții lor? Nu, dragi prieteni, Petru ne spune clar că Dumnezeu “știe să păstreze pe cei nelegiuți, ca să fie pedepsiți în ziua judecării”. Rețineți! Timpul cînd cei răi trebuie să fie pedepsiți este în ziua de judecată cînd Hristos se întoarce. Domnul nostru, în Matei 16:27, clar și distinct afirmă: “Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi, și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui”. Cum se pot acestea potrivi cu declarația Catehismului că sufletele credincioșilor în momentul morții sunt făcute perfecte în sfințenie și imediat trec în glorie? Să credem deci Cuvîntul lui Dumnezeu. Faptul că El va răsplăti fiecăruia după faptele lui nu se va întîmpla pînă în timpul cînd Isus se va întoarce în slava Tatălui Său cu îngerii Săi.

Teologia curentă învață că fiecare credincios, la moarte, merge imediat să se împreuneze cu Isus, dar Domnul nu a dat acest gînd ucenicilor Lui, cei pe care El i-a iubit atît de mult. El nu le-a spus: “Eu vă voi primi la mine însumi în momentul cînd veți muri”. Ceea ce El le-a spus a fost: “În casa Tatălui Meu sînt multe lăcașuri; dacă n-ar fi așa v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce, și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu, să fiți și voi”. (Ioan 14:2,3) Din nou, Pavel, vorbind Colosenilor, le-a spus: “Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Cînd se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă” - Col 3:3,4. În sfîrșit în Apoc. 11:18, găsim: “Neamurile se mîniaseră, dar a venit mînia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari”. Versetele anterioare acestuia, arată că vremea arătată aici, este aceeași vreme din pasajele citate mai sus, vreme care se numește – Întorcerea Domnului nostru, timpul cînd El își va pune în acțiune sau își va lua puterea Sa cea Mare și împărăția Sa, și împărățiile acestei lumi vor deveni Împărăția Domnului nostru și ale Hristosului Său. Aici pot fi citate cu mult mai multe citate Scripturale care susțin același Adevăr. Întreaga Sfînta Scriptură, cînd este înțeleasă corect și în modul cel mai adecvat și potrivit, este unanimă cu privire la această chestiune.

Tîlharul de pe cruce

Obiecția care este cel mai frecvent înaintată contra, reprezintă răspunsul lui Isus tîlharului de pe cruce - Luca 23:43. Conform ideii în general acceptate, hoțul care se căi - merse, imediat în momentul morții, să se alăture, să se unească, și să se asocieze cu Domnul în cer. Dar noi am văzut că mărturia Scripturilor este că toți Apostolii, martirii, și alți sfinți care au murit, așteaptă pînă la întorcerea lui Hristos, pentru a căpăta răsplata lor. Urmează deci, că dacă această obișnuită idee cu privire la răspunsul Domnului nostru tîlharului este dreaptă, rezultă că acest tîlhar ar trebui să fi avut întîietate înaintea Apostolilor și a tuturor sfinților martiri. Dar Domnul nostru însuși a spus Mariei în a treia zi după fagaduința lui, dată tîlharului: “căci încă nu m-am suit la Tatăl Meu” – Ioan 20:17. Din nou, Petru, în Fapte. 2:27, atrage atenția la cuvintele lui David din Psalmul 16:10 - “Căci nu vei lăsa sufletul Meu în locuința morților” și ne arată că aici David nu vorbi despre sine însuși dar, ca un purtător de cuvînt profetic al Domnului nostru Isus, el a prevestit că sufletul lui Isus a mers în groapă, mormînt, în locuința morților, nu în Rai, dar și că El, nu va rămîne acolo. Eu mă voi referi la aceasta mai tîrziu.

Cînd noi cercetăm chestiunea mai amănunțit, noi găsim explicația foarte simplă. Traducerea lui Roterham a pasajului înlătură toate greutățile. Aceasta sună în felul următor: “Adevărat Îți zic astăzi, vei fi cu mine în Rai”. El a pus virgula după cuvîntul “astăzi”, în loc de a o pune înainte de acesta. Are oare Roterham careva îndreptare pentru efectuarea acestei schimbări? Da, deoarece cînd Biblia a fost scrisă, în ea nu era nici o virgulă. Punctuația nu a fost inventată decît pînă aproape 5 secole în urmă, în scurt timp după inventarea artei tiparului. Faptul de a indica prin virgulă, că autorul, dorește, ca cititorul să facă o pauză de scurt timp, în aceste locuri și astfel dorind de a-l ajuta să înțeleagă ceea ce este scris, este doar pur și simplu o modernă măsură de comoditate și confort. Dacă veți dori să vă dovedeți că nu există nici o punctuație în manuscrisele vechi ale

Bibliei, eu vă sfătuiesc să vizitați Muzeul Britanic, și acolo veți găsi, amplasat în formă deschisă pentru cercetare, într-o vitrină de sticlă, una din cele trei cele mai vechi manuscrise. Ca și celelalte manuscrise acesta este în limba Greacă, El se numește: “Manuscrisul Alexandrian”.

Fie că înțelegeți limba Greacă sau nu, dar veți putea observa că toate cuvintele și propozițiile se strecoară toate împreună una după alta fără sfârșit, și nici o despărțire între ele acolo nu există, și nici o virgulă nu veți găsi acolo în întregul manuscris. Asta înseamnă, prin urmare, că virgula și orice alt marcaj de punctuație, pe care le găsim în traducerea noastră Engleză și Română, nu sunt inspirate divin, dar ele pur și simplu au fost adăugate de traducători, pentru a sublinia ceea ce și cum ei credeau a fi înțelesul Sfințelor Scripturi.

Cei care au tradus Noul Testament în limbile Engleză cât și în Română credeau că “sufletele credincioșilor imediat după moarte merg cu Domnul în slavă” și corespunzător au pus virgula după cuvintele - “Adevărat îți spun”. Noi am dovedit deja că Isus și Apostolii Săi, totuși, au spus - că credincioșii vor fi răsplătiți și nelegiuții, cei răi - pedepsiți, anume în timpul întoarcerii Sale în slava Tatălui Său cu sfinții Săi îngeri. Astfel, virgula trebuia să fie pusă după cuvântul “astăzi”. Ceea ce a spus cu adevărat Isus, a fost: “Adevărat îți spun astăzi, vei fi cu Mine în Rai”. (Cuvântul Grecesc *eseē* folosit aici, în egală măsură poate fi tradus: “tu vei fi” sau “vei fi tu”). Astfel noi vedem că Isus nu s-a contrazis cu ceea ce El a mai spus cu oricare altă ocazie, nefăcând nici un fel de excepție în cazul tâlharului care s-a căit. Când Isus a rostit cuvintele din textul nostru, în acea zi a răstignirii, se părea cel mai greu de presupus sau cel mai improbabil lucru, faptul că acest Isus răstignit, va deveni vre-odată Împărat.

Un exemplu de o astfel de utilizare a cuvântului “Astăzi” se află în Deuteronom 30:16: “Căci îți poruncesc azi să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău”. Atîrnînd pe cruce, murind cu moartea unui criminal, avînd inscripția “Împăratul Iudeilor”, încrestată ca batjocură deasupra capului Său, se părea în afara oricărei posibilități, că El va primi o Împărăție; dar cînd tâlharul a cerut, ca Isus să-și aducă aminte de el cînd va veni în Împărăția Sa, Isus I-a onorat credința și i-a spus: “Adevărat îți zic astăzi – în această zi întunecoasă, cînd Eu mor cu o moarte de criminal, și par a fi un impostor – vei fi cu mine în Rai”. O altă importantă pricină, de ce Domnul nostru a folosit cuvântul “Astăzi”, este faptul, că anume în acea zi, Marele Sacrificiu, Jertfa pentru păcatele lumii, trebuia să fie terminată, care va permite, va face posibil ca Împărăția Sa să se stabilească.

Starea intermediară

Pînă acum am văzut că Scripturile învață despre o stare intermediară, un timp de așteptare între moarte și răsplată. O mulțime de studenți ai Bibliei au ajuns la această concluzie, dar din nefericire, majoritatea din ei încă mai înclină către ideea greșită a nemuririi naturale a sufletului. De aceea, totuși, ei încă mai cred că sufletul în timpul acestei perioade intermediare este conștiincios, că el poate gândi și simți, și că cunoaște chiar mai mult după moarte decît știa înainte de a deceda. Haideți să cercetăm de asemenea și aceasta.

Declară oare Sfînta Scriptură că, după moarte sufletul știe, cunoaște mai mult, sau mai multe decît cunoștea înainte de a deceda? Să privim la Ecclésiastul 9:5: “dar cei morți nu știu nimic”, de asemenea și la versetul 10: “Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuință, nici știință, nici înțelepciune”. Cînd ne aducem aminte rugăciunea lui Zedechia: “Căci nu Locuința Morților Te laudă, nu moartea Te mărește; și cei ce s-au pogorît în groapă nu mai nădăjduiesc în credincioșia Ta. Ci cel viu, da, cel viu Te laudă, ca mine astăzi” – Isaia 38:18,19. Și din nou Psalmistul spune, despre oamenii cînd mor, că: “Suflarea lor trece, se întorc în pămînt, și în aceeași zi le pier și planurile”. Seamănă oare aceasta cu aceea că ei ar ști mai mult decît înaintea morții? În Psalm 6:4 citim: “Întoarce-te, Doamne, izbăvește-mi sufletul! Mîntuiește-mă, pentru îndurarea Ta!”. Apoi versul 5 spune: “Căci cel ce moare nu-și mai aduce aminte de Tine; și cine Te va lauda în locuința morților”. Oare nu este clar după toate acestea, dragi prieteni, că sufletul în timpul acestei perioade intermediare este sau se află într-o condiție sau stare inconștientă, așteptînd trezirea învierii?

Doar cînd înțelegem ce este moartea, putem pătrunde esența și frumusețea figurii care atît de des este utilizată de-a lungul Noului și Vechiului Testament, și anume – somnul morții. Vă aduceți aminte cum a spus Domnul nostru: “Lazăr, prietenul nostru – doarme”, și cînd ucenicii nu L-au înțeles, “Atunci, Isus le-a spus pe față – Lazăr a murit” – Ioan 11:11-14. Moartea este asemănată somnului deoarece moartea este o stare de inconștiință, urmată de o trezire. Dacă eu voi intra într-o cameră, în care cineva doarme, deși eu voi putea face

și zice multe, această persoană va fi total inconștientă de prezența mea, atîta timp cît ea va dormi. Iată de ce moartea este asemănată – somnului.

Eu presupun că voi toți cunoașteți, dragi prieteni, că eu sunt un om de medicină, un doctor. Ca și mulți medici, eu deseori sunt chemat de urgență în timpul nopții. Ocazional se cere să lucrez toată noaptea, și prin urmare eu sunt foarte obosit și somnoros în ziua următoare. Fiind un om ocupat, eu foarte rar am ocazia de a mă odihni în timpul zilei, dar într-un caz, eu mă amintesc întins pe un pat, închizîndu-mi ochii pe o clipă și deschizîndu-i repede din nou, zicîndu-mi: “Eram cît pe ce să adorm”. Privind spre ceas, totuși, am fost surprins să văd, că am dormit timp de o oră! Eu credeam că am închis ochii doar pentru un moment, și foarte greu îmi venea să cred că a trecut un interval oarecare de timp. De ce a fost astfel? De ce mi-a fost atît de greu să cred? Deoarece acest interval a fost o stare de inconștiență. Eu am adormit, și somnul meu a fost un somn adînc deoarece eu am fost foarte obosit. Acest somn a fost atît de adînc ca și moartea.

Iată care este condiția morții. Cînd o persoană moare ea închide ochii și trece într-o stare de inconștiință, și survine un interval; acesta poate constitui săptămîni, ani și secole, dar neavînd importanță durata acestuia, pentru această persoană perioada dată constituie un spațiu complet gol. Acest interval pentru acea persoană este la fel ca și ora cînd eu am dormit. Cu alte cuvinte, pentru fiecare cînd se va trezi în dimineața învierii, va fi ca și cum doar și-a închis ochii și în momentul următor i-a deschis. Iată care este condiția morților. Ei sunt absolut și cu totul inconștienți. Ei “nu știu nimic”.

Dar “vine ceasul cînd toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele”. (Ioan 5:28,29) Fiți atenți că Isus n-a spus: “toți cei care se află în fericirea veșnică sau în chinul veșnic”, dar ceea ce a spus Isus a fost: “toți cei din morminte”, din starea morții. “Ah, da” pot spune unii “aceasta înseamnă corpurile celor morți, aceasta nu se referă la sufletele lor; aceasta înseamnă că atunci cînd Isus îi va chema, sufletele celor salvați sau mîntuiți, și a celor pierduți vor zbura înapoi și se vor re-întoarce în corpurile lor. Doar corpurile sunt cele care trebuie să învie, căci numai corpurile se duc în starea morții”. Dar nu aceasta a spus Isus. Noi avem mărturia unanimă atît a Științei cît și a Scripturilor că corpurile nu vor fi înviate. Știința ne arată că corpurile la moarte se descompun, și merg, majoritatea lor, la fertilizarea plantelor. Altele, sunt mîncate de către animalele sălbatice sau canibali, și astfel se întrebuițează la alcătuirea țesuturilor acestor animale sau canibali. Astfel este vădit că este imposibil pentru același corp să învie.

Dar noi nu trebuie să ne bazăm doar pe mărturia Științei. Apostoulul Pavel ca răspuns la întrebarea: “Cum înviază morții? Și cu ce trup se vor întoarce?” nu a zis: “Aceasta este o întrebare stranie! De ce întrebați: “Cum înviază morții, și cu ce trup se vor întoarce? Nu știți că sufletul nu moare, și că numai trupul moare și trebuie înviat?” Nu! Felul cum a procedat Apostolul a fost: “Nebun ce ești ... sameni nu trupul care va fi ... apoi Dumnezeu îi dă un trup, după cum voiește și fiecărei semințe îi dă un trup al ei”. (1 Cor. 15:35-38) Ce poate fi mai clar ca aceasta? Nu trupul ci sufletul este cel care moare, după cum citim în Isaia 53:12 în originalul din ebraică, despre Hristos: “Și-a dat sufletul la moarte”. Nu trupul, deci, ci sufletul trebuie să fie înviat; și Dumnezeu va da fiecărui suflet un trup după cum voiește, în conformitate cu caracterul înșămîntat în acest timp cînd încă trăiește.

Unde se află morții?

Din cele spuse anterior, vă va fi clar faptul că răspunsul Scriptural la întrebarea noastră este simplu și anume: Morții, atît cei buni cît și cei răi în același fel, cu toții, se află într-un loc, în mormînt, nu în mormîntul literal, dar în starea mormîntului, starea de moarte. “Toate merg la un loc; toate au fost făcute din țărîină, și toate se întorc în țărîină”. (Ecleziastul 3:20) “Acolo nu te mai necăjesc cei răi, acolo se odihnesc cei sleiți de puteri (incluzînd și pe cei sleiți făcînd binele). Acolo cei puși în lanțuri (ai morții) sînt lăsați toți în pace, nu mai aud glasul asupritorului; cel mic și cel mare sînt tot una acolo”- Iov 3:17-19.

Învățătura Scripturilor este totuși, că morții sunt morți. Pare foarte straniu că este necesar de a veni și a sta în fața unei audiențe inteligente pentru a dovedi ceea ce este atît de clar exprimat în Cuvîntul lui Dumnezeu. Pricina constă în faptul, că mințile majorității Creștinilor, au fost într-atît încurcate de către învățăturile teologice a trecutului, încît ei nu pot discerne mărturia clară a Bibliei cu privire la acest subiect.

În Vechiul Testament Ebraic, cuvîntul care este folosit pentru a denumi mormîntul sau starea morții, în care toți morții se odihnesc, este – “Sheol”. Acest cuvînt, în toată Scriptura Ebraică apare de 65 de ori. Dar el, totuși, nu este tradus totdeauna ca – “mormînt”. De trei ori el este tradus ca - “groapă”, de 31 de ori este tradus

ca – “mormînt”, și tot de 31 de ori este tradus ca – “iad”; astfel că, unicul cuvînt Ebraic din Vechiul Testament care este tradus ca “iad” este acest cuvînt – “Sheol”. “Sheol” din Ebraică corespunde Grecescului – “Hades”, un cuvînt care apare în Noul Testament pentru a exprima aceeași condiție, și anume – starea morții. Aceasta este dovedit de faptul că Apostolii Petru și Pavel, în două citate ale Testamentului Vechi, în care apare cuvîntul “Sheol”, l-au tradus prin Grecescul “Hades”. Compară Psalm 16:10 cu Fapte. 2:27; și Osea 13:14 cu 1 Cor. 15:55, și la ultimul text notați că în Bibliile cu referințe, în drept cu cuvîntul “mormînt”, vizavi la margine, este cuvîntul “iad”.

Teoria chinului veșnic, care s-a strecurat în biserică cu îndepărtare de la învățăturile Apostolilor, a dobîndit putere din timpul cînd oamenii îi chinuiau pe alții, pentru ceea ce ei numeau erezie. Cuvîntul “iad” a devenit asociat de către această groaznică teorie, cu un loc de chin, unde se presupune că demonii, care nu ard, chinuie în vecii vecilor, pe cei care au fost trimiși acolo de către Dumnezeu. Acesta în nici un sens nu este sensul primar și original al cuvîntului “iad”. La început acest cuvînt însemna un loc “ascuns” sau “închis” și a fost, datorită acestui fapt, o traducere complet potrivită a cuvintelor “Sheol” și “Hades”. Chiar și în zilele de astăzi, acest cuvînt se folosește în sensul său original în unele localități anumite, care se ocupă cu agricultura. Expresia “A pune cartofele în iad” nu au înțelesul și nu înseamnă a “arde” cartoful, după cum s-ar presupune de către sensul ortodox al cuvîntului “iad”, dar în realitate acesta presupune îngroparea, închiderea în pămînt, a cartofului etc, ascunderea lui în pămînt, pînă la timpul potrivit pentru a-l ridica.

Este foarte important ca noi să înțelegem și să ne dăm seama că nu există nici un gînd al chinului veșnic în utilizarea Biblică a cuvintelor “Sheol” și “Hades”. Să vedem ce a spus Iov: “Ah! De m-ai ascunde în Sheol” – aceasta ar fi o foarte stranie dorință, dacă Sheol ar fi un loc sau o condiție de chin veșnic! – “de m-ai acoperi”. Ah, da! Iată sensul adevărat; Sheol este o stare în ascuns – “pînă-Ți va trece mînia, și de mi-ai rîndui o vreme cînd îți vei aduce aminte iarăși de mine! Dacă omul moare, ar putea el să mai trăiască? Toate zilele timpului hotărît mie, voi trage nădejde, pînă mi se va scimba starea. Atunci m-ai chema, și Ți-aș răspunde, și Ți-ar fi dor de fapta mîinilor Tale” – Iov 14:13-15.

În Osea 13:14, noi suntem asigurați că Sheol (iad, starea morții) trebuie să fie nimicită. Astfel deci, nu poate fi un loc veșnic sau o condiție veșnică, necontînd de care fel ar fi. Versul arată că anume prin înviere, starea morții va fi nimicită. Cuvintele profetului sunt: “Îi voi răscumpăra din mîna locuinței morților (Sheol); îi voi izbăvi de la moarte. Moarte, eu îți voi fi ciuma; o locuință a morților (Sheol) eu îți voi fi nimicirea”. Apostolul Pavel, citînd acest pasaj, la sfîrșitul aceluia minunat capitol despre învierea din morți, în 1 Cor. 15:55, a exclamat: “Unde îți este biruința moarte? Unde îți este biruința locuința a morților (Hades, la margine scrie: “iad”)

Cel mai mare dintre oameni, Însuși Isus, a mers în iad – și nu numai trupul său, dar sufletul Său. Noi aflăm aceasta din versetul deja menționat - Fapte. 2:27, citat din Ps. 16:10: “Căci nu-mi vei lăsa sufletul în iad”. Văzînd că sufletul lui Isus a mers în iad, aceasta ne dă de înțeles că iadul nu este un loc sau o condiție de chin veșnic, dar că este – starea morții. Aceasta este în acord cu declarația profetului (Isaia 53:12): “El (Isus) Și-a dat sufletul la moarte”.

Ideea populară că morții nu sunt morți, se presupune a fi susținută de trei pasaje din Scripturi. Acestea sunt: (1) – pilda cu bogatul și cu Lazăr; (2) – arătarea lui Moise și a lui Ilie pe Muntele Schimbării la față; (3) – declarația lui Isus cu privire la Avraam, Isaac și Iacov, că Dumnezeu nu este Dumnezeu al celor morți ci al celor vii. Haideți să examinăm aceste trei pasaje.

Bogatul și Lazăr

Din întreaga relatare a acestui pasaj este evident că aceasta este o parabolă. Altfel lecția logică care ar trebui să fie extrasă ar fi că dacă noi n-am fi săraci cerșetori, plini de suferințe, noi n-am putea intra niciodată în fericirea veșnică; și astfel acel chin viitor va fi partea noastră dacă se va întîmpla că noi ne vom îmbrăca în porfiră și în subțire și în fiecare zi am duce o viață plină de veselie și strălucire. Hristos în această parabolă ne învață un mare adevăr dispensațional, numit – lepădarea Israelului și acceptarea Neamurilor sau a Păgînilor, în favoarea lui Dumnezeu. Dacă veți citi cu atenție capitolul 32 din Deuteronom, veți observa că Isus a repetat în tocmai ceea ce a spus Moise, dar într-un limbaj mai viu. Atrageți atenția în special la versetele 20 și 29; și deasemenea citarea de către Pavel a versetului 21 în Romani 10:19, unde el arată că profeția lui Moise se referă la lepădarea Israelului ca urmare a respingerii de către Isus a națiunii.

Bogatul reprezintă Națiunea lui Israel, care în timpul când vorbea Hristos, ducea o viață îmbelșugată în fiecare zi în favoarea lui Dumnezeu și în promisiunile Sale. “Porfira” – reprezenta faptul că Evreii erau copii Împărăției, națiunea la care aparținea Mesia. “Inul subțire” – simbolizează dreptatea sau neprihănirea acordată lor prin intermediul sacrificiilor tipice ale Legii.

“Lazăr” - reprezintă pe cei dintre Neamuri care se temeau de Dumnezeu, dar care erau “fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” – Efes. 2:12. Unicele favoruri pe care aceștia le puteau primi, erau fărâmiturile care cădeau de la masa darurilor a Israelitilor. Când Canaaneianca l-a rugat pe Isus să-i vindece fiica, Isus i-a răspuns: “Eu nu sînt trimes decît la oile pierdute ale casei lui Israel. Nu este bine să iei pînea copiilor, și s-o arunci la căței”. Și ea a zis: “Da, Doamne, dar și căteii mănîncă fărâmiturile cari cad de la masa stăpînilor lor”. Și ca răsplată a credinței ei, Isus i-a dat doritele fărâmituri ale așa doritei favori – Matei 15:21-28.

Ca rezultat al lepădării Israelului de către Isus ca Mesia, a survenit schimbarea în ambele clase. Clasa “Lazăr” – “a murit”, adică, a încetat să mai existe ca surghiunit și a fost primită în favoarea lui Dumnezeu. Corneliu a fost primul din aceștia. Acceptîndu-l pe Hristos, ei au fost primiți astfel, în sînul lui Avraam, ca adevărați copii ai credinciosului Avraam; și moștenitori ai promisiunii, pe care Dumnezeu a făcut-o lui Avraam – Gen. 3:7, 26-29; Romani 11:7-9; 12-25.

Ca urmare, în anul 70 A.D, “bogatul” – “a murit”, adică, a încetat să mai existe ca Națiune și ca reprezentanți naționali ai favorii Dumnezezești. De atunci, Evreii au fost în chin, și marea povară a lor, a prejudecății legii, i-a încurcat în acceptarea lui Hristos și reîntoarcerea la favoarea lui Dumnezeu. Alte Scripturi, totuși, ne asigură că această stare a lor, nu va fi totdeauna așa, dar că “o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ținea pînă va intra numărul deplin al Neamurilor”, și că atunci “tot Israelul va fi mîntuit” – Romani 11:25,26.

Moise și Ilie pe Munte

Se presupune de către mulți, că Moise și Ilie, au apărut în persoană, ucenicilor și lui Isus. Aceștia au eșuat de a lua în seamă că Isus le-a spus ucenicilor clar, că ceea ce ei au văzut era – o vedenie (Matei 17:9). Petru în a doua sa epistolă explică că vedenia era o umbră, o prevestire a Împărăției glorioase a lui Hristos.

Cuvîntul tradus aici ca “vedenie” în Greacă este – *horama*. Acest cuvînt apare de tot de 12 ori în Noul Testament, și în fiecare caz el este adecvat tradus ca - “vedenie”. Să luăm două exemple: în Fapte. 9:11,12 citim: “și Domnul i-a zis (lui Anania): “Scoală-te, du-te pe ulița care se cheamă “Dreaptă”, și caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă; și a văzut în vedenie (*horama*) pe un om, numit Anania, intrînd la el, și punîndu-și mîinile peste el, ca să-și capete vederea””. Omul văzut de orbitul Saul din Tars, evident nu a fost o realitate, dar o vedenie. În Fapte. 12:7,9, citim: “și iată, un înger al Domnului a stătut lîngă el pe neașteptate, și o lumină a strălucit în temniță. Îngerul a deșteptat pe Petru, lovindu-l în coastă, și i-a zis: “Scoală-te, iute!” ... Petru a ieșit afară, și a mers după el, fără să știe dacă ce făcea îngerul este adevărat. I se părea că are o vedenie” – *horama*. Petru gîndea că ceea ce vedea era o vedenie, și nu că aceasta se petrecea în realitate. Aceste exemple scot în evidență, că cuvîntul *horama* folosit de Hristos, indica că Moise și Ilie nu erau în realitate prezenți ca persoane pe Munte, dar că ei doar păreau de a fi acolo, era doar înfățișarea lor. Întregă această scenă de pe Munte, era o vedenie.

A spune că, Moise și Ilie de fapt stăteau cu Hristos pe munte, va contrazice învățătura Scripturilor că Isus a fost cel dintîi din învierea morților – Fapte. 26:23; 1 Cor. 15:20.

Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți ci al celor vii – Matei 22:32

Acest text este frecvent citat ca o dovadă că morții nu sunt morți. Un studiu al contextului, va arăta că Hristos a avut aici în vedere învierea, și că pasajul învață exact opusul înțelesului primit în comun. Cuvintele Sale din versetul precedent sunt: “Cît privește învierea morților”. El n-a spus: “învierea celor vii”, căci aceasta ar fi fără sens. Doar în privința învierii, Isus a putut cu adevărat să spună că Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov nu este Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii. Aceasta este în acord cu ceea ce a spus Apostolul în Romani 4:17: “Dumnezeu ...care înviază morții, și care cheamă lucrurile cari nu sînt, ca și cum ar fi”.

Alte două texte, care frecvent sunt puse înainte, pentru a susține teoria că credincioșii la moarte “trec imediat în glorie”, este – 2 Cor. 5:8, unde Apostolul Pavel spune că îi “place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul”, și Filipeni 1:23, unde el se exprimă că “aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos”, este evident totuși, din alte Scripturi (vezi 2 Tim. 4:8), că Apostolul nu se aștepta să fie imediat înălțat în prezența Domnului în momentul când va trece dincolo de “cortul pămîntesc”. El știa că el va trebui să rămînă adormit în moarte pînă la întoarcerea lui Hristos la ultima trâmbiță, când el va fi trezit în întîia înviere, și astfel va fi totdeauna cu Domnul.

Expresia “să mă mut” din ultimul text, nu este o traducere corectă a cuvîntului Grec – *anulusai*. În Luca 12:36, același cuvînt grecesc este tradus ca “întoarcere”. Dar nici “întoarcere” niciodată nu exprimă cu exaxitate înțelesul cuvîntului *anulusai*; traducerea literală, este – “a fi eliberat din nou”. Pavel era “strîns din două părți”, de două gînduri – ori să trăiască, ori să moară. Ambele aveau avantaje, și el nu știa pe care să-l prefere; dar “de a fi eliberat din nou” din casa-închisoare a morții de către Domnul la a doua Sa venire, a fost cu adevărat “cu mult mai bine” decît oricare din aceste două lucruri; și aceasta este ceea ce Apostolul sincer își dorea mai mult decît orice.

Două clase distincte în starea morții

În starea morții se află două clase: morții în Adam și morții în Hristos. Când Adam a păcătuit, sentința morții a trecut nu numai asupra lui dar de asemenea și asupra întregii rase umane, încă nenăscută. Mulți neagă aceasta, și spun că Dumnezeu nu a condamnat întreaga rasă din pricina păcatului unui singur om; dar noi vedem această lege în fiecare zi. Aceștia trec cu vederea faptul că, prin legea eredității, copii suferă din pricina păcatului părinților. După cum a exprimat profetul: “Părinții au mîncat aguridă, și copiilor li s-au sterpezit dinții” – Ieremia 31:29. Adam fiind muritor a dat, a transmis rasei o viață muritoare. Rîul a fost contaminat sau murdărit încă din izvorul său. Prin urmare, “nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar”. Toți sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu, și toți corespunzător, au fost în mod drept condamnați la moarte.

Aceasta este cunoscută ca doctrina sau învățătura păcatului original. Aceasta este exact ceea ce ne-a spus Apostolul Pavel în Romani 5:12: “De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricina că toți au păcătuit”; de asemenea în versetul 18: “Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală, a venit o osîndă pentru toți oamenii”. Din nou în 1 Cor. 15:22: “toți mor în Adam”. Nu este nimic lămurit mai clar în Scripturi decît această doctrină sau învățătură a - păcatului original.

Cei care sunt morți în Adam, au fost condamnați la moarte, din cauza păcatului înnăscut. Dumnezeu, dreptul Judecător este – Sfînt. El urăște păcatul, și nu poate permite nici unei ființe imperfecte păcătoase să aibă viață veșnică. În aceasta se vede dreptatea lui Dumnezeu; dar acum – “Dumnezeu își arată dragostea Lui față de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” – Romani 5:8. El “atît de mult a iubit lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentruca oricine crede în El, să nu piară ci să aibă viață veșnică” – Ioan 3:16.

Prin credința în Hristos nu se are în vedere doar acea formă mentală a credinței care zice: “Eu cred că a fost așa un om ca Isus Hristos, și că El a fost crucificat de către Romani”, nu acest fel de credință, ci acel fel de credință care este o credință vie, care se încrede în Dumnezeu, și zice: “Eu cred că Dumnezeu atît de mult a iubit lumea încît Și-a dat fiul Său, ca să fie Salvatorul omenirii, și eu cred promisiunea lui Dumnezeu că eu sunt îndreptățit prin credința mea și că am pace cu el; și acum eu doresc să fac voia lui Dumnezeu în toate”.

Noi, cei care exercităm o astfel de credință vie, trecem de la moarte la viață – Ioan 5:24. Nu că noi posedăm viața în realitate, ci Dumnezeu ne-o recunoaște nouă, deoarece Dreptatea Sa a fost satisfăcută prin moartea lui Hristos, și noi am acceptat pregătirea, grija care a făcut-o El pentru noi în Hristos.

Oare înseamnă aceasta că cei dintre noi care cred, de acum nu vor mai muri? Nu, dragi prieteni, dacă acesta ar fi cazul, atunci nici unul din Apostoli n-ar fi murit. Mai este încă ceva. Când noi am ieșit de sub condamnarea care rămîne asupra lumii și acum căutăm să facem voia lui Dumnezeu, noi găsim în Cuvîntul Său Sfînt că noi am căpătat o amînare sau grațiere de la condamnare, pentru un țel și scop anumit și special, și dacă noi nu vom folosi aceasta pentru acest scop, atunci noi am primit harul lui Dumnezeu în zadar – 2 Cor. 6:1.

Care este acest scop, pentru care noi primim harul îndreptățirii? Haideți să privim în capitolul 9 din Luca ce a spus Isus cu privire la aceasta. În versetul 22, El explică ucenicilor Săi, că el trebuie să sufere: “Fiul

Omului trebuie să pătimească multe, să fie tăgăduit de bătrâni, de preoții cei mai de seamă și de cărturari, să fie omorât, și a treia zi să învieze”. Și apoi, în următoarele 2 versete, El adaogă: “Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să mă urmeze. Fiindcă oricine va voi să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va mîntui (salva)”. Cu alte cuvinte, noi suntem îndreptățiți, adică - *noi suntem depărtați de la condamnarea, care încă mai este asupra lumii și am trecut de la moarte la viață, doar numai pentru un scop special de a face ceea ce a făcut și Isus, să ne dăm viața, după cum și El Și-a dat-o.*

Aceasta este ceea ce Apostolul Pavel ne spune în Romani 12:1 - “Vă îndemn dar, fraților” – voi cei care sunteți din casa credinței – “prin îndurarea (harul) lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă înțeleaptă”. Putea oare acesta să fie adresat lumii? Nu. Unul care n-a fost îndreptățit, și astfel nu este în pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, nu-și poate aduce sau prezenta trupul sau corpul său ca o jertfă vie, din simpla pricină că el nu-și are viața sa ca s-o dea; ea a fost dată în mîinile justiției. El este mort în Adam.

Cînd urmăm exemplul lui Hristos, noi suntem recunoscuți în El ca membre a corpului Său. Să ne amintim cum Pavel ne prezintă chestiunea în capitolul 12 din 1 Corinteni: “Isus este “Capul”, și noi, Biserica, urmașii lui Hristos, suntem “corpul” Său și membre fiecare în parte. Toți care sunt membre ale corpului lui Hristos, sunt deasemenea părtași ai suferințelor și ai morții lui Hristos. În capitolul 6 din Romani, versetul 3 (Romani 6:3), Pavel spune: “Nu știți, că toți (din casa credinței) cîți am fost botezați (cufundați) în Isus Hristos (devenind membre ale corpului Său), am fost botezați (cufundați) în moartea Lui?”.

Astfel vedem, că lumea în general este moartă în Adam, dar cei care au exercitat o credință care mîntuiește și care și-au prezentat corpurile ca o jertfă vie, sunt morți în Hristos. Morții în Adam mor în mîinile justiției; dar morții în Hristos mor cu o moarte de sacrificiu. Dreptatea, deși a acceptat moartea lui Hristos, totuși nu a cerut-o, deoarece El era fără păcat, și moartea Lui era voluntară; la fel dreptatea, nu poate cere moartea urmașilor lui Hristos, deoarece “nu este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus” – Romani 8:1. Dragostea a fost aceea care l-a inspirat, l-a îndemnat pe Isus să-și dea viața pentru satisfacerea dreptății, și tot dragostea este cea care îi inspiră și îndeamnă pe membrii corpului Său de a urma în urmele Sale a jertfirii de sine pînă la moarte.

Prima înviere

Astfel deci, vedem că avem două clase anumite în mormînt sau în starea morții: morții în Adam și morții în Hristos. Acum în 1 Tes. 4:16 citim: “întîi vor învia cei morți în Hristos”. În Apoc. 20:6 - “Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întîia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani”. În Romani 8:17 ni se spune că noi trebuie să suferim împreună cu Hristos înainte ca noi să fim glorificați cu El, dar Apostolul adaogă în versetul 18: “suferințele din vremea de acum, nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi”. “Adevărat este cuvîntul acesta: dacă am murit împreună cu El (Hristos), vom și trăi împreună cu El. Dacă răbdăm (suferim), vom și împărăți împreună cu El” – 2 Tim. 2:11,12.

Eu sper că fiecare din această audiență, va fi din această clasă. Oferta este liberă pentru fiecare care are urechi de auzit Veștile Bune, și care își vor lua crucea lor în fiecare zi și vor urma în urmele Învățătorului. Dacă sunteți credincioși pînă la moarte, veți primi cununa vieții, și atunci, cînd împărățiți cu Hristos, voi sunteți ca și El, pentru că voi veți fi înviați în asemănarea corpului Său glorios – Apoc. 2:10; 1 Ioan 3:2; Filipeni 3:21.

Învierea celor nedrepti

Dar ce este cu privire la restul omenirii? Termenul “Întîia înviere” implică că va fi și o alta, și aceasta este exact ceea ce ne spun Scripturile. Trebuie să fie o înviere și a celor nedrepti la fel ca și a celor drepti. (Vezi Fapte. 24:15). De ce ar trebui ei înviați? Ortodoxia spune că ei ar trebui să învieze doar pentru a fi condamnați din nou. Iată de ce traducătorii versiunii Engleze autorizate a Bibliei au tradus cuvîntul Grecesc *krisis* din Ioan 5:29 prin cuvîntul “condamnare”, deși înțelesul potrivit este “judecată” ca în Versiunea revizuită. Ceea ce a spus Isus a fost: “Nu vă mirați de lucrul acesta, pentru că vine ceasul cînd **toți** cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși din ele. Ceice au făcut binele (sfinții Vechiului Testament, la fel ca și urmașii lui Hristos) vor învia

pentru viață (judecata, încercarea lor a trecut, ei s-au dovedit vrednici de viață); iar cei ce au făcut răul (cei nedrepti), vor învia pentru judecată”. *Krisis* înseamnă încercare sau testare urmată de o sentință, care sentință va depinde de vinovăția persoanei sau nevinovăția ei personală. Cuvântul Englez, cât și Român – *Krisis*, derivă de la Grecesul *Krisis*. El este folosit cu referire la o stare, condiție sau situație în care problema încă nu este rezolvată, și cei care sunt interesați de ea, se află într-o așteptare neliniștită, stînd să vadă dacă rezultatul va fi succes sau eșec, viață sau moarte.

După ce sentința judiciară sau verdictul a trecut, persoana nu se mai află în încercare, judecata sau judecarea sa s-a terminat. Lumea în general, cei nedrepti, n-au fost în încercare individuală, adică în mod individual. Încercarea capului lor principal a avut loc la început, în grădina Edenului, și sentința condamnării a trecut asupra lor atunci. Întreaga rasă a fost născută sub sentința condamnării “născut în păcat și conceput în nelegiuire”, și marea majoritate a murit fără a scăpa din acea condamnare, și astfel, fără vre-o încercare individuală. În comparație cu acei care au murit în Hristos, despre care Pavel scrie: “nu este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus” – Romani 8:1, aceștia au murit fără o credință reală și vie, sau fără vre-o credință în genere “în unicul nume de sub cer, dat oamenilor prin care noi trebuie să fim mîntuiți (salvați)”. Iată de ce ei sunt numiți nedrepti; ei n-au fost îndreptățiți.

Comparativ foarte puțini locuitori ai pămîntului au auzit vre-o dată de Isus. Gîndiți-vă la milioanele și milioanele care au murit înainte ca Fiul lui Dumnezeu să fi venit pentru a Se da pe Sine însuși “preț de răscumpărare pentru toți”, și cu privire la care Pavel a scris că ei erau “fără nădejde”, și fără “Dumnezeu în lume” – Efeseni 2:12. Gîndiți-vă la milioanele și milioanele de oameni, care trăiesc acum în pămînturile păgîne, care fără a auzi numele lui Isus, mor cu o rată de aproximativ 70.000 în fiecare zi! Apoi din nou, gîndiți-vă la marea majoritate, care deși au auzit, n-au înțeles Veștile bune de mare bucurie, despre care îngerul a spus că vor fi pentru tot poporul! Nimeni din ei n-a avut o încercare individuală, deoarece condamnarea morții a trecut asupra lor din cauza neascultării lui Adam, nu a lor proprii.

Ei trebuie să se ridice din starea morții pentru a fi judecați, pentru a fi încercați sau testați să treacă sau la viață sau la moarte. Noi suntem siguri de aceasta, deoarece ni se spune că Isus: “prin Harul lui Dumnezeu a gustat moartea pentru toți” – Evrei 2:9, că “El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, și nu numai pentru ale noastre (Biserica), ci pentru ale întregii lumi” – 1 Ioan 2:2.

Învățătura Scripturilor este clară în ceea ce privește faptul că Adam a vîndut întreaga rasă păcatului, spre moarte – Romani 7:14, și că Hristos a cumpărat întreaga rasă cu sîngele Său prețios, și “căci Hristos pentru aceasta a murit și a înviat ca să aibă stăpînire și peste cei morți și peste cei vii” – Romani 14:9. Este clar deasemenea, că unica cale prin intermediul căreia cineva poate primi viață veșică, este prin credința în moartea și învierea lui Hristos. Isus însuși ne spune: “Eu sunt calea, Adevărul și viața. Nimeni nu poate veni la Tatăl decît prin Mine” – Ioan 14:6; și din nou, Pavel ne spune că nici Evreii, nici Neamurile nu se pot îndreptăți prin fapte, și pentru aceasta Dumnezeu a trimis Fiul Său Isus Hristos “să fie, prin credința în sîngele (moartea) lui, o jertfă de ispășire” – Romani 2:14,15; 3:9,10,25.

Anume pentru aceasta Dumnezeu, Salvatorul nostru, a aranjat astfel, ca toți să vină la cunoștința Adevărului – 2 Tim. 2:4. Ceea ce Îl face capabil să facă aceasta, de a fi “drept și (încă) îndreptătorul”, este faptul că Omul Isus Hristos, mijlocitorul între Dumnezeu și oameni, “S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți, faptul acesta trebuie adevărat (la toți) la vremea cuvenită” – 2 Tim. 2:5,6.

Nu uitați că noi, nu suntem judecători în ceea ce privește de a judeca, dacă cineva a avut sau n-a avut deplina posibilitate și ocazie de salvare, în timpul prezent a vieții. Este un lucru bun, că oamenii sunt înclinați de a fi severi și serioși în judecata altora. Veți gîndi, că dacă și cineva ar fi avut vre-o ocazie de salvare, atunci Evreii care l-au crucificat sau răstignit pe Hristos sigur că o aveau. Ei nu numai că mergeau la Biserică și auzeau propovăduirea despre Hristos, în loc de aceasta ei l-au văzut pe Hristos însuși, ei au auzit minunatul mesaj din gura lui însuși, și ei au văzut minunatele lucrări și minuni pe care El le-a făcut, și totuși ei l-au răstignit. De ce? Veți mai zice, că dacă cineva ar avea vre-o responsabilitate, atunci acei Evreii sigur că au avut-o, și dacă cineva ar suferi condamnarea veșnică, atunci acei Evrei trebuie să sufere. Dar Apostolul Petru zice: “Știu, că din neștiință au făcut ei lucrul acesta”. Și Pavel a zis: “Dacă ar ști ei lucrul acesta, n-ar răstigni pe Domnul slavei”. Nu, dragi prieteni, “dumnezeul acestui veac”, Satan, după cum citim în 2 Cor. 4:4 - “a orbit mințile celor ce n-au crezut, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei Slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu”. Domnul este Judecătorul. El știe cine este responsabil și cine nu este responsabil, și noi putem lăsa această chestiune cu siguranță în mîinile Sale.

Dacă Dumnezeu vede că cineva posedă o deplină cunoaștere a responsabilităților sale acum dar care nu va asculta de Evanghelie, El nu-i va da unui astfel de om o ocazie adăugătoare. Care ar fi folosul? Noi trebuie să ținem minte, totuși, că Dumnezeu este plin de îndurare iubitoare, “căci în veac ține îndurarea Lui”. În Evrei 6:4-6, El ne-a dat o indicație a ceea ce El privește ca o deplină ocazie sau posibilitate.

Pe de altă parte, dacă Domnul vede că un individ niciodată n-a auzit sau n-a înțeles suficient bunul mesaj al salvării, acelui individ i se va acorda și el va avea această ocazie.

Aceasta nu înseamnă, totuși, o îngăduință pentru păcat sau a indiferenței în timpul vieții de acum, căci ni se spune că va fi o măsură a viitoarei pedepse în conformitate cu măsura responsabilității prezente. Ce seamănă omul, aceea va și secera – Gal. 6:7. În ultima zi va fi mai ușor pentru Sodoma și Gomora decât pentru oamenii din Palestina, pentru că Sodomii au păcătuit într-o mai mare ignoranță decât Evreii – Matei 11:23,24. Noi putem lăsa această chestiune cu încredere Domnului.

Noi avem, totuși, asigurarea că, după cum toți oamenii au fost condamnați într-un om, Adam, și nici unul din ei n-a fost întrebat dacă ar dori el să fie condamnat în Adam sau nu, tot așa toți oamenii, ori în timpul vieții, ori la înviere, vor primi darul liber, fără plată a îndreptării la viață din cauza unui Salvator, Isus Hristos – “Astfel dar, după cum printr-o singură greșală, a venit o osîndă, care a lovit pe TOȚI oamenii, tot așa, printr-o singură hotărîre de iertare a venit pentru TOȚI oamenii, o hotărîre de neprihănire, care dă viață. Căci după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți” – Romani 5:18,19.

Planul lui Dumnezeu

Căile și gândurile lui Dumnezeu nu sunt căile și gândurile noastre. Ele sunt mai înalte decât ale noastre după cum este cerul față de pământ – Isaia 55:8,9. El este mult și îndelung răbdător și îndurător. Planul Său este de a permite omenirii să treacă prin groaznică noapte a păcatului, cu suferință și moarte, și El așteaptă, pînă ce această lecție va fi pe deplin învățată. În același timp, El își alege pe cei curați și fără prihană, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care ei strălucesc ca niște lumini în lume – Filipeni 2:15, - în genere, o mică turmă. Este plăcerea Tatălui de a le da acestora împărăția – Luca 12:32, ca ei să poată fi părtași în binecuvîntarea omenirii.

Noi am văzut deci, că întreaga omenire este în general condamnată în Adam, și că oamenii vor ieși din starea morții la prima lor încercare individuală. Acesta este scopul pentru care Hristos vine să împărătească, “pentru că a rînduit (Dumnezeu) o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care l-a rînduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că l-a înviat din morți” – Fapte. 17:31. Există o mare mîngîiere în acea expresie “dovadă de netăgăduit”; și notați că dovada nu este dată numai unora, ci “tuturor oamenilor”. Ce mîngîiere este aceea de a cunoaște că lumea trebuie să fie judecată prin blîndul și smeritul Isus! Urmașii lui Hristos trebuie să fie asociați cu El în această glorioasă lucrare, după cum citim: “Nu știți, că sfinții vor judeca lumea?” – 1 Cor. 6:2. Iată scopul pentru care urmașii lui Hristos trebuie să dezvolte roadele spiritului.

Cei ce susțin că este suficientă credința fără fapte, își închid ochii la clarele mărturii ale Scripturilor, care spun că credința fără fapte este moartă. În 1 Cor. 13:1-3, atît de solemn este declarat că noi am putea avea toată cunoștința și o astfel de mare credință că am putea muta chiar și munții, și totuși dacă noi nu avem dragoste, acestea nu ne folosesc la nimic. Nimeni nu va fi comoștenitor cu Hristos dacă prin ajutorul lui Dumnezeu nu va clădi pe fundamentul credinței și cunoștinței o zidire de iubire. Înainte ca noi să fim învredniciți cu lucrarea judecării lumii cu Hristos, noi trebuie să dovedim că “dragostea” este marele și principalul motiv al tuturor cuvintelor și faptelor noastre. Nu că Dumnezeu așteaptă de la noi perfecțiune în carne, ci noi trebuie să creștem în harul și cunoștința Domnului nostru Isus Hristos, “și să devenim asemenea chipului Său” în măsura celor mai mari și mai bune posibilități ale noastre.

Dacă noi vom face astfel, încrezîndu-ne în sîngele lui Hristos, noi vom fi acceptați, nu din cauza vreunui merit al nostru, dar din cauza meritului lui Hristos. După cum Pavel a spus: “noi suntem acceptați în Prea Iubitul Lui” – Efes. 1:6. Cei care vor fi credincioși pînă la moarte, vor auzi pe Domnul spunîndu-le: “Bine rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri. Intră în bucuria Stăpînului tău” – Matei 25:21.

Noi cu toții știm că foarte puțini își iau crucea în fiecare zi, și învață a fi umili și blânzi ca Isus, și astfel noi nu ne mirăm când citim în Cuvântul lui Dumnezeu că “mulți sunt chemați dar puțini aleși”, și “strîmtă este calea și îngustă este poarta care duce la viață, și puțini sunt cei ce o găsesc”. Acești puțini sunt sfinții care vor fi privilegiați să stea cu Hristos pe tronul Său – Apoc. 3:21. Ascultați dar cuvintele gingașe ale Bunului Păstor față de noi, cei care îl iubim și facem tot ce mai bun și cât mai bine pentru a-L asculta.: “Nu te teme turmă mică, căci este buna plăcere a Tatălui vostru să vă dea împărăția” – Luca 12:32.

Ziua de Judecată a lumii

Această zi în general este așteptată ca fiind o zi de 24 de ore: dar Petru vorbind despre această zi de judecată, zice: “Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru, că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sînt ca o zi” – 2 Petru 3:8.

În “ziua de judecată” a lumii, domnia de o mie de ani a lui Hristos, condițiile vor fi în multe privințe opuse celor care sunt acum. Timpul prezent este o noapte de durere, suferință și moarte. Aceea va fi o perfectă zi când “suferința și tînguirea vor trece”. Teologia falsă a învățat pe oameni să se teamă de această zi de judecată, în timp ce Scripturile vorbesc despre ea ca despre un timp de bucurie: “Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte, tremurați înaintea lui, toți locuitorii pămîntului! Spuneți printre Neamuri: “Domnul împărățește! Lumea de asemenea va fi stabilită ca să nu se mai clatine. Domnul va judeca popoarele cu dreptate. Să se bucure cerurile, și să se veselească pămîntul, să mugească marea cu tot ce cuprinde ea! Să tresalte cîmpia, cu tot ce e pe ea, toți copacii pădurii să strige de bucurie, înaintea Domnului! Căci El vine, vine să judece pămîntul, El va judeca lumea cu dreptate, și popoarele după Adevărul Lui” – Psalm 96:9-13 (Traducerea din Engleză).

În ziua aceea pămîntul va fi plin de cunoștința Domnului ca marea de apele care-l acoperă, și nu va mai fi necesar pentru nimeni a se ridica pe o înălțime sau pe o tribună pentru a spune oamenilor despre Domnul, pentru că fiecare Îl va cunoaște pe Domnul de la cel mai mic din ei, pînă la cel mai mare – Isaia 11:9; Ieremia 31:34. Acela, cu adevărat va fi un timp glorios. Acesta va fi într-un marcant contrast față de timpul prezent când: “întunerecul acoperă pămîntul, și negură mare popoarele” – Isaia 60:2. Foarte puțini Îl cunosc pe Dumnezeu în acest timp. Un vâl este asupra urechilor și inimilor lor, vâlul necredinței. Mulți cred că Dumnezeu este o ființă care, în mînia Sa, chinuie oamenii veșnic. Un preot, Reverendul Jonathan Edwards, credea că după moarte, el va fi într-atît schimbat, încît el va fi în stare să privească printre ceruri și va vedea pe tatăl său, mama și micul copil, tînguindu-se, corcindu-se în chinuri, și apoi el s-ar întoarce și ar lăuda pe Domnul. Ce groaznică închipuire și neînțelegere a lui Dumnezeu are acest om. Totuși, încă, mulți mai cred că Biblia ar învăța chinul veșnic. Nu demult, la doi oameni în Glasgow, le-a fost dată sentința sau verdictul final judecătoresc pentru că au aruncat un cîine într-un cuptor și i-au privit chinul, pînă cîinele a murit. Judecătorul în mod drept a caracterizat conduita lor ca brutală. Totuși mulți care s-ar îngrozi și ar tremura doar la o simplă istorisire a unei astfel de brutalități, declară, că cred că Dumnezeu chinuie nu cîinii, ci ființele umane, și aceasta nu cîteva clipe, pînă când moartea încheie suferința, ci de-a lungul veșniciei. Ce groaznică concepție despre Dumnezeu.

Inima mea se bucură de a avea fericita asigurare a Cuvîntului lui Dumnezeu, că în domnia Glorioasă Milenară a lui Hristos, ziua de judecată a lumii, toți ochii oamenilor vor fi deschiși de a vedea că “DUMNEZEU ESTE DRAGOSTE”. Să vedem în capitolul 25 din Isaia, ce ne spune Profetul despre acea glorioasă zi Milenară! “El va distruge pe muntele acesta (împărăție) măhrama care acopere toate popoarele, și vâlul (necredinței) care înfășură toate neamurile. El va nimici moartea, biruind-o (prin învierea morților), Domnul Dumnezeu va șterge lacrimile de pe toate fețele ... Și se va zice în ziua aceea. “Iată acesta este Dumnezeul nostru, noi L-am așteptat, și El ne va mîntui. Acesta este Domnul, noi L-am așteptat, și noi ne vom bucura și ne vom veseli în salvarea Lui!” – Isaia 25:7-9 (traducerea din Engleză). Luați aminte, dragi prieteni, că - Dumnezeu va mîntui pe oameni, anume după ce ei vor ieși din mormintele lor.

Mai sunt încă multe privilegii pentru omenire. În Vîrsta prezentă, calea ce duce la viață este îngustă, și “puțini sunt cei ce o află”. Satan încă “răcnește ca un leu”, căutînd pe cine să înghită. Dar în Vîrsta Milenară o “cale înaltă a sfințeniei” va fi stabilită, nu o cale îngustă grea, ci una largă, una ușoară, pe care chiar și cei fără minte nu se vor putea rătăci. Și acolo nu va mai fi nici un “leu”, căci Satan trebuie să fie legat în timpul miei de ani – Isaia 35:8-10; Apoc. 20:2. Influența rea a lui Satan, va fi restrînsă, și atunci aspirațiile prezente a așteptărilor noastre și a altor reformatori sociali vor fi atinse. Nici un rău social și de nici un alt fel nu va mai fi permis.

Un important motiv pentru care oamenii persistă în a face rău în timpul prezent, este că ei nu sunt totdeauna pedepsiți deodată pentru fiecare faptă și cuvânt păcătos. După cum a spus înțeleptul: “Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărîrea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima oamenilor de dorința să facă rău” – Ecl. 8:11. Nu este aceasta adevărat? De ce închisorile noastre sunt pline de prizonieri? Din simplul motiv, că oamenii recunosc că șansele de a scăpa de pedeapsă sunt mari, și ei sunt dornici a-și asuma riscul de a fi învinuiți. Când Hristos este Rege împărățind, această condiție rea va fi înlăturată. În Isaia 26:9, ni se spune că, atunci cînd se împlinesc judecățile Domnului pe pămînt, locuitorii pămîntului vor învăța dreptatea. În acea zi Domnul nu va mai permite răul. Va fi o dreaptă măsură de pedeapsă pentru fiecare faptă și cuvânt păcătos, și această pedeapsă va aduce cu sine reformarea sau schimbarea caracterului.

De altă parte, conform Psalmistului: “În ziua lui (Hristos) va înflori cel neprihănit” – Ps. 72:7 (traducerea din Engleză). În acest amănunt, condițiile de asemenea vor fi opuse celor care sunt acum. Atunci va fi mai ușor de a face binele decît răul, în timp ce în prezent este mai ușor de a face răul decît binele. Cînd judecățile Domnului se împlinesc pe pămînt, cînd fiecare faptă și cuvînt păcătos este pedepsit și fiecare faptă și cuvînt de dreptate și de neprihănire răsplătite, oamenii în curînd vor începe a înțelege iubirea, dreptatea, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu. Ar trebui noi atunci, să ne mirăm că la acel timp “locuitorii pămîntului învață dreptatea”!

Eu cred și sunt convins că domnia Milanară a lui Hristos este aproape, a sosit, este chiar la ușă; dar noi nu trebuie să înțelegem că pacea și neprihănirea perfectă va prevala sau va predomina chiar de la începutul ei. Mulți au idei greșite cu privire la Mileniu. Ei cred că în momentul cînd Mileniul începe, toți și totul va fi imediat perfect. Dar nu acesta va fi cazul. Vorbind despre noile ceruri și despre noul pămînt care vor fi stabilite cînd Hristos Își ia puterea Sa cea mare și începe să domnească, Profetul spune: “Nu vor mai fi în el nici copii cu puține zile, nici bătrîni care să nu-și îplinească zilele. Căci cine va muri la vîrsta de o sută de ani, va fi încă tînăr, și cel ca v-a muri la vîrsta de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos” – Isaia 65:20. Aceasta arată că unii vor fi păcătoși în acea zi Milenară, și incorigibililor li se va da o încercare de cel puțin o sută de ani. Apostolul clar declară, în 1 Cor. 15:25, că Hristos ”trebuie să împărățească pînă va pune pe toți vrăjmașii supt picioarele Sale”. Cu alte cuvinte, Mileniul nu va fi un timp de perfectă pace și dreptate; căci anume această “zi” a fost hotărîită, rînduită de Dumnezeu *pentru scopul de a stabili* perfecta pace și dreptate – Fapte. 17:31.

Mai întîi, înainte de toate, este necesar ca împărățiile acestei lumi să fie distruse, și Împărăția Domnului nostru să se stabilească. Aceasta înseamnă că va fi un scurt timp de mare necaz. Daniel și Hristos, ambii, au numit acest timp ca timp de strîmtorare cum n-a fost de cînd sînt neamurile – Daniel 12.1; Matei 24:21. Noi vedem semnele acestui necaz apropiindu-se chiar acum. Fără îndoială necazul va fi introdus prin conflictul între muncitori și capital. Acesta va fi un timp de necaz și strîmtorare cu mult mai mare decît Revoluția Franceză. Deoarece acesta va fi pe întreg pămîntul. Dar este o linie argintie de-a lungul norilor întunecați, căci pe ruinele prezentelor împărății, va fi stabilită Împărăția lui Hristos; și atunci oamenii “din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulile lor, cosoare; nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța războiul” – Isaia 2:4.

Către sfîrșitul Mileniului, toată omenirea, va fi restaurată la perfecțiunea pierdută de Adam - natura umană perfectă; și tot pămîntul va fi restaurat la condiția paradisiului de la început – Fapte. 3:21; Isaia 35. Atunci, o mie de ani fiind sfîrșiți, Satan va fi eliberat pentru puțină vreme – Apoc. 20:3. “De ce?” vor zice unii, “aceasta va strica totul! De ce va trebui ca Satan să fie eliberat după ce paradisul va fi restaurat?”

Cînd Adam și Eva la început au fost plasați în grădina Edenului, ei erau perfecți, dar Dumnezeu a permis ca Satan să-i încerce. De ce? Cu scopul de a le încerca sau testa loialitatea lor față de El și față de neprihănire. Ei au căzut. Păcatul a intrat în lume și moartea prin păcat; și astfel au intrat și prezenta nemulțumire, plînsul și boala, care au continuat acum timp de șase mii de ani, și prin intermediul cărora oamenii au învățat amara lecție a păcătoșeniei și mizeriei păcatului – Romani 7:13. Hristos în curînd își va începe domnia Sa glorioasă. El va chema, și toți morții vor ieși afară din starea morții. Cei care în trecut s-au împărțășit de suferințele și moartea lui Hristos, acum vor împărțăși gloria Lui, și cu Hristos vor împărțăși și vor judeca pe toți acei care au murit în Adam. Aceștia treptat vor fi ridicați la perfecțiunea pierdută de Adam, și atunci, după ce ei vor fi învățat binecuvîntările neprihănirii și valoarea supunerii Domnului, va fi permis ca Satan să-i încerce. De ce? Pentru același motiv pentru care El a permis încercarea lui Adam și Eva - de a le testa loialitatea lor față de Dumnezeu și față de neprihănire. Noi nu știm precis cîți vor cădea, dar suntem siguri, că după o lungă experiență atît cu păcatul cît și cu neprihănirea, comparativ puțini îl vor urma pe Satan, pentru că toți vor fi ajuns să aibă

experiența practică a iubirii la fel ca și a dreptății lui Dumnezeu. Acei care vor ezita sau care vor eșua, care vor cădea, vor fi distruși în moartea a doua.

Moartea a doua

Prima moarte este moartea în Adam, dar a doua moarte în nici un sens nu se datorește lui Adam. “În zilele acelea nu se va mai zice: ”Părinții au mâncat aguridă (de păcat), și copiilor li s-au strepezit dinții”, ci fiecare (care va muri) va muri pentru nelegiuirea lui” – Ieremia 31:29. În Vîrsta Milenară fiecare va primi o încercare individuală, și toți care vor muri, vor muri ca rezultat al păcatului lor propriu, nu vor mai muri mai mult pentru păcatul lui Adam. Aceasta va fi moartea lor a doua, prima lor moarte fiind moartea pe care au suferit-o în trecut din cauza neascultării lui Adam – Romani 5:12,18.

A doua moarte este ilustrată ca un “iaz de foc și pucioasă” – Apoc. 21.8, o foarte puternică figură a unei astfel de nimiciri – o moarte din care nu va mai fi înviere: pentrucă “Hristos nu mai moare o dată”, nu va mai fi o a doua răscumpărare pentru păcătoși - Romani 6:9. La această a doua moarte foarte frecvent se referă în Biblia Grecească prin “Gehenna”, unul din cele trei cuvinte traduse în Noul Testament ca “iad” în Noul Testament Englez. “Gehenna” este forma Grecească a denumirii – “Valea Hinnom”, o vale situată chiar lângă Ierusalim mai jos de Muntele Sionului. Acesta a fost un loc de nimicire a gunoiului orașului, o gunoiște a orașului. Focul acolo era menținut constant arzînd și se adăoga pucioasă cu scopul de a susține procesul nimicirii. Toate gunoaiile de bucătărie a orașului erau aruncate acolo; de asemenea erau aruncate și corpurile criminalilor, astfel încît să arate că aceștia nu erau vrednici de înviere.

Deci vedem că nu există nici o idee a chinului asociat cu Geheena - a doua moarte. Aceasta înseamnă o situație a nimicirii pe veie. Doar cum spune Psalmistul: “Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc, și nimicește pe toți cei răi”, nu-i mai păstrează în nici o condiție sau stare – Psalm 145:20.

Răsplata celor credincioși

De altă parte, cei care rezistă Satanei și care sunt loiali lui Dumnezeu și dreptății, care iubesc pe Domnul Dumnezeu lor din toată inima, și mintea, și din tot sufletul, din toată puterea, și pe aproapele lor ca pe ei înșiși, vor trece dincolo, în Vîrstele care urmează, cînd: “nu va mai fi nici tînguire, nici țipăt, nici durere, pentrucă lucrurile dintîi vor fi trecut”. Doar cei care se vor închina lui Dumnezeu în duh și adevăr, vor atinge acea condiție de fericire veșnică ca ființe umane perfecte pe un pămînt perfect. Atunci, înțîia stăpînire va fi restaurată, Marele Plan de Salvare al lui Dumnezeu va fi complet, și rugăciunea cu care Domnul nostru a învățat să se roage pe ucenicii Săi va fi ascultată; “Vie Împărăția Ta! Facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pămînt!”. Mesajul îngerului va fi îndeplinit: “Vestea bună de mare bucurie, care va fi pentru tot poporul” - Luca 2:10.

În concluzie, eu sper că toți cei de aici veți recunoaște faptul că, deși această restaurare pămîntească este o răsplată glorioasă pentru credincioșie, totuși noi, în această Vîrstă, putem avea o mai înaltă condiție la care ne putem așinti privirile. Eu sper că vedeți că aceasta este slujirea voastră înțeleaptă, de a vă lua crucea acum și de a-L urma pe Hristos. Dacă veți face astfel, și dacă veți fi credincioși pînă la moarte, veți domni cu El ca ființe spirituale glorioase de o natură divină – 2 Petru 1:4. Principala voastră cauză de a vă bucura, va fi posibilitatea voastră de a coopera cu umilul și iubitorul Isus în răspîndirea a tuturor minunatelor binecuvîntări acestui pămînt sărac și blestemat cu păcat; căci nu este mai binecuvîntat să dai decît să primești?

Eu sunt încredințat că ceea ce v-am spus, vă va face capabili să înțelegeți și să apreciați Cuvîntul lui Dumnezeu mai mult decît ați făcut-o cîndva înainte, și că dragostea voastră pentru Domnul și dreptate astfel vor fi înmulțite. Amin.